

om, at det vil gaa saaledes, efter som det er fket 4 à 5 Aar i Træk. Jeg er ikke saa tyk-hudet, at jeg ikke kan forstaa, at det nok vil ske en Gang til. Det vil altsaa komme, og der vil kun være den Forskjel paa den nu-værende Tilstand og den, der vilde indtræde, at saa vilde der ikke være noget Folkething, som mere kan vedtage Dagsorden eller Pro- tester eller nogen Ting, og Regjeringen vilde efter sin Opfattelse, som jeg antager, at det ærede Medlem nu ogsaa efterhaanden har lært at forstaa (Afbrydelse af Berg) — om end langsomt, og uden at det ærede Medlem derfor behøver at tilegne sig den — jeg siger efter sin Opfattelse vilde Regjeringen ikke være nødt til at indkalde Folkethinget før næste Oktober. I den Tid vil der altsaa være Fred og ingen Fare for den Tilstand, Regjeringen derigjennem har stabt, og det er denne Tilstand, Vedtagelsen af denne Dagsorden vil være med til at fremhjælpe. At det skulde være til Fordel for Folkethinget gennem denne Forkastelse at tilveiebringe akkurat den samme Tilstand, som vi nu have, kun med den Forskjel, at vi nu kunne bekæmpe den ved det eneste Middel, vi have, nemlig ved den parlamentariske Forhandling, og i Stedet for sætte en Tilstand, hvor vi slet ingen Ting kunne gjøre, men hvor den kan brede sig frodig indtil 1ste Oktober, det er mig aldeles umuligt at begribe. Jeg for- staar ikke, hvad politisk Fordel der er der- ved. Jeg maa derfor udbede mig en nær- mere Forklaring af, hvad der kan have for- anlediget den forandrede Holdning fra enkelte Medlemmers Side, men endnu mere fristes jeg til at bede om denne Forklaring ret fylldig og tydelig, fordi jeg meget godt kan se, hvilke overordentlige Ulemper denne Fremgangsmaade vilde medføre for Folke- thingets Vedkommende. Jeg tror ikke, der behøver at være nogen Tvivl om, at den høie Regjering ikke ønsker No- get hellere end have det fuldstændig i sin Haand at have Folkethinget inde og blive af med det, naar den selv vil. Jeg veed nok, at det er et Postulat, som stilles frem af doktrincære Politikere, at det kan Regjeringen altid gjøre, men det er ikke saa let, en Regjering kan ikke altid gjøre det og samtidig faae sine Venner og Meningsfæller til at erkjende, at det er fornuftigt, rimeligt, forstandigt, forhandlingsvenligt, imødefom-

mende osv. Det skal Regjeringen nemlig samtidig. Den høie Regjering kaster aldrig dette Thing paa Døren, uden at den sam- tidig konstaterer sin urimelige Villighed til Forhandling, Imødefkommen og Overenskomst. Regjeringen har ogsaa vist, at naar det var dens Bestræbelse at komme vel af med Folke- thinget, hvad den ret jævnlig har ønsket, nemlig hvert eneste Aar, har den altid gjort det paa en saadan Maade, at det gjorde Ind- trykket af, at den bestræbte sig for at naae et positivt frugtbart Resultat: første Gang ved en Opløsning, anden Gang ved Hjemsendelse, tredje Gang ved at man forelagde den provisoriske Finantslov strag — af lutter Imødefkommenhed, fordi Folke- thinget, tror jeg, havde ytret det Ønske, at den maatte komme strag — og nu denne Gang skete det ved den saa overordentlig praktisk anbragte Opløsning lige midt i Arbejdet. Altsaa, der er ingen som helst Tvivl om, at Regjeringen ønsker at være af med Folke- thinget paa en saa billig Maade som muligt. Ved nu at vedtage den Dagsorden, her fore- slaas, skaffe vi netop Regjeringen det, som den i dette Øieblik ønsker, nemlig et Paastud til at sende Folkethinget hjem og sige: Her have de Herrer givet et Bevis for deres For- handlingsvillighed, idet de ikke blot forstaa og negte Forhandlingen af den midlertidige Finantslov, af den provisoriske Finantslov, men gjøre det tværtimod det, de gennem flere Aar have været enige om at forsvare som det eneste Rimelige og Nigtige, nemlig siden 1887; under samme Omstændigheder, og samtidig med, at de erklære sig villige til Forhandling, gjøre de det stik Modsatte og afbryde Forhandlingen. Jeg tror ikke, det vilde være vanskeligt for Regjeringen at faae Tilslutning for det Rimelige i den Opfattelse, at det var en mærkelig Maade at drive For- handlingspolitik paa. Men det er saamænd den mindste Ulempe for os; om Regjeringen en eller anden enkelt Gang sender os hjem, det er, siger jeg, en meget mindre Konsekvens end den, der vil være Følgen af denne Dags- ordens Vedtagelse. Det er nemlig den, at dersom man nu forandrer Folkethingets Frem- gangsmaade siden 1887 og slaar ind paa denne Vej, her foreslaas, da er man bun- den til at gaa denne Vej i Fremtiden, saa kan man anstændigvis ikke komme tilbage til den, saa er Folkethinget nødt